

El fill pròdig, devorat per l'adversitat

LeBron James, el millor jugador de bàsquet del planeta, tornà a Cleveland, l'equip dels seus inicis, per fer-lo campió. L'adversitat, tanmateix, ha malbaratat de moment el final feliç somiat.

Reportatge de Xavier Aliaga

FFE

1

La història de LeBron James (Akron, Ohio, 1984) i els Cavaliers de Cleveland conté tots els ingredients que aprecien els productors de Hollywood. Una jove promesa del bàsquet arriba l'any 2003 a un franquícia històrica en hores baixes

de l'NBA. És l'equip de casa, del seu estat, Ohio. I com estava previst, atesos el seu talent i unes condicions atlètiques extraordinàries (2,03 metres d'alçada, una complexió muscular espectacular i una mobilitat i un maneig de baló dignes d'un base), The King James, com és conegut a

la lliga, esclata com a jugador. Fins al punt de ser assenyalat com l'hereu legítim del diví Michael Jordan.

L'eclosió de LeBron fa créixer també Cleveland, a l'extrem de portar-lo a la final de l'NBA la temporada 2006-2007. La perd contra uns poderosos San Antonio Spurs. →

→ Les dues temporades següents, James guanyarà el guardó de jugador més valuós de la lliga, el preat MVP, un dels títols individuals de més prestigi. És el jugador més complet i determinant, amb uns números estratosfèrics: la temporada 2009-2010 fa unes mitjanes de 29,7 punts, 8,6 assistències i 7,3 rebots. Una salvatjada. Uns registres que demostren la seua influència en tots els indrets de la pista. Perquè, a més a més, James és un gran defensor.

Tot i això, per arribar definitivament a l'Olimp de les grans megastrelles de la història de la lliga, al costat del mateix Jordan, de Larry Bird, Magic Johnson, Isaiah Thomas o Kobe Bryant, a The King James li falten títols. Potser pel seu cap roden els casos de Karl Malone i John Stockton, dos sensacionals jugadors dels Jazz de Utah als quals el gran Michael Jordan privà dels títols que els haurien fet veritablement grans. A Cleveland, LeBron té un planter limitat i sense projecció.

Fins i tot un jugador determinant necessita un entorn adequat, peces igualment importants, secundaris solvents, una bona banqueta i un entrenador que sàpiga conjugar i motivar el grup. Consumida la temporada 2009-2010, LeBron no renova el contracte amb Cleveland i s'incorpora com a agent lliure als Miami Heat. En la decisió té molt a veure que compartirà joc amb un ala brillant i que pot ser complementari al seu joc, Dwyane Wade. I que al temible duo s'afegeix també el fitxatge d'un pivot important de la lliga, Chris Bosh. Un elenc protagonista brillant que és envoltat d'un planter competent d'especialistes i, més tard, d'algun secundari de luxe com Ray Allen, un dels millors tiradors de la història de la lliga. Un quadripartit amb totes les lletres.

Amb Miami Heat, LeBron pot lluir, per fi, els anells de campió. No serà de seguida: la primera temporada, els de Florida cauen en la final contra Dallas Mavericks. Però les dues campanyes següents, James es proclama campió. Contra els emergents Oklahoma City Thunder, la 2010-2011. I la temporada 2011-2012 es pren la revenja amb els San Antonio Spurs de Tim

Duncan i Tony Parker. El líder de Miami és, a més, el jugador més valuós d'aquelles temporades. I ja pot començar a mirar als ulls a mites com Jordan, Johnson i Bird.

Una història d'odi i reconciliació

El camí cap a l'èxit definitiu no va ser de franc. Tot i assegurar públicament que la decisió de deixar Cleveland per marxar a Miami havia estat "molt dura", la franquícia no li ho perdona. El propietari dels Cavaliers, Dan Gilbert, arriba a escriure una carta en la qual qualifica la decisió com "una traïció covarda". I defineix el jugador com a "narcisista", "cruel" i "malvat". I fa una promesa que no podrà complir: Cleveland serà campió abans que LeBron.

Amb tot, la reacció més dolorosa per a l'astre serà la dels seguidors de l'equip. Les samarretes de James són cremades públicament i cada visita a Ohio del jugador amb els colors de Miami el públic la converteix en un infern de xiulades, insults i impropèries. No cal dir que els títols amb Miami empitjoren encara més les coses. El jugador de casa que estigué a punt de fer campió a l'equip del seu estat, però que marxà quan veié que no podia fer-ho, era un dels personatges més odiats a Ohio. Fins i tot per a un personatge arrogant i amb zoro problemes d'autoestima com LeBron -a quasi tots els pavellons de l'NBA és rebut de manera hostil- la reprovació dels seus conveïns era difícil de pair.

El que va passar després és un gir dels esdeveniments que sembla parit per un guionista de la meca del cinema. Complides les aspiracions de guanyar títols, ara fa un any, el 14 de juliol del 2014, James comunica a través d'una carta en la revista *Sports Illustrated* que torna a Cleveland. James justifica la decisió en el deute que té amb els Cavaliers. I, per sobre de tot, amb la seua terra natal. "Vull que els nens al nord-oest d'Ohio s'adonen que no hi ha millor lloc per créixer. Potser alguns arriben a casa després de col·legi i comencen una família o enceten un negoci. Això em faria somriure. La nostra comunitat, que ha patit tant, necessita tot el talent possible", afegia el jugador en referència a la crisi econòmica.

De manera prèvia a això, Dan Gilbert i James solucionen les seues desavinences. I passen més coses. Com a Miami, LeBron tindrà dos grans estrelles de la lliga, l'imaginatiu base Kyrie Irving i un

1. LeBron James, preocupat, en un moment de l'eliminatòria pel títol amb Golden State.
2. James, amb Dwyane Wade, amb un dels trofeus de l'NBA guanyats amb Miami Heat.
3. James, a la dreta, rep l'exigent marcatge d'Andre Iguodala, el seu malson en la final i, en acabant, sorprenent jugador més valuós de l'eliminatòria.
4. L'estrella celebra un triomf amb Cleveland, en la seua primera etapa amb els Cavaliers.

pivot de garanties, Kevin Love. A més d'això, hi ha un planter amb jugadors de bon nivell com el brasiler i ex del Barça Anderson Varejao. Al fill pròdig, a més, li permeten emportar-se de Miami James Jones i Mike Millor, excel·lents tiradors que obrin el joc i creen espais per a James. Al davant d'aquest equip de garanties, que tots consideren favorit al títol, David Blatt, un tècnic israelià-nord-americà que ho havia guanyat tot a Europa amb el Maccabi de Tel Aviv i la selecció de Rússia.

L'inici de temporada desperta seriosos dubtes sobre Blatt i planter. El balanç de victòries és positiu, però l'equip no és la màquina de guanyar que se li suposa. A la meitat de la campanya, s'especula que el tècnic israelià serà acomiadat.

Amb el final de la temporada regular torna la confiança a l'equip i la franquícia. Però Cleveland arriba a les eliminatòries pel títol, els *play-offs*, amb Varejao lesionat. El següent a caure és Kevin Love, en la

primera ronda. La banqueta respon i els Cavaliers arriben amb suficiència a la final amb l'equip de moda, Golden State Warriors, una maquinària poques vegades vista de jugar i anotar, amb un base al capdavant, Stephen Curry, MVP de la temporada i, possiblement, el millor tirador de tots els temps. Un jugador màgic. Un col·lectiu liderat per un entrenador imaginatiu i guanyador, Steve Kerr.

El repte és enorme. Més encara quan, en el segon partit de la sèrie, el genoll d'Irving el retira de la final. Sense els seus millors escuders, Cleveland tira d'esforç col·lectiu i defensa. I del talent de la seua estrella principal, LeBron James, que fa uns números en la final mai no vistos. L'eliminatòria arriba a estar empatada a dos. Però Golden State es posa també la granota de treballar i, per sobre de tot, trau de la màniga un as imprevisit: un jove tècnic de 28 anys, Nick U'Ren, proposa a Kerr introduir en el quintet titular Andre

Iguodala, un jugador de rang, veterà i magnífic defensor que, a més, li està posant les coses difícils a LeBron quan li toca defensar-lo. Quan arriben els partits definitius, els pocs jugadors que empra Blatt estan al límit de les seues forces. El base reserva, Delavedova, vital en les victòries de Cleveland, acaba asfixiat per la seua eficient defensa a Curry. The King, que ha fet un esforç brutal, anotant, rebotant i fent de director de joc, també. Quan la benzina del combatiu rival s'esgota, Golden State torna a ser l'equip brillant de tota la temporada, amb un Curry de nou imperial. Els de Califòrnia sentencien la final. I Iguodala, que ha tingut una portació també decisiva en atac, és escollit MVP en una decisió històrica.

James s'ha deixat el fetge en la pista. Però les adversitats han barrat el final de pel·lícula somiat a Cleveland. De moment. Ben mirat, la història de l'heroi devorat pels elements, també té la seua gràcia. •